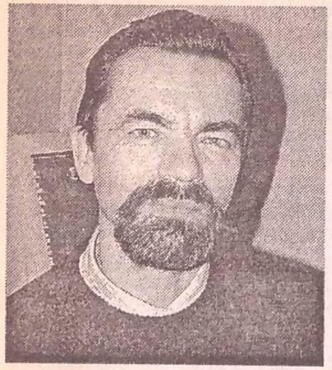

«ПАРУСІЯ»

*Парусія – з грэцкай мовы – Другое прыйсце Госпаднянае, якое павінна адбыцца пры сканчэнні веку, калі князь гэтага свету раптоўна набудзе вялікую моц і статус, так што ніхто не зможа без яго загаду ці кляйна: «ні купляць, ні прадаваць» [Адкр 13, 18]. Нават многія верныя будуць пераможаныя гэтым злом, упэўненыя ў Антыхрысце як у божым сыне.

• Вядучы рубрыкі загадчык кафедры псіхалогіі БарДУ, святар Яўген МАЛІНОЎСКІ

Какая разница между православием и католицизмом?

А.И. Мицкевич

Адразу хочацца адзначыць, што Царкоўнае аб'яднанне католікаў, на мой погляд, нельга ўсё ж называць «каталіцызмам», бо суфікс «ізм» ассацыіруецца са спрэчным дактрынерствам. Для абазначэння Царквы больш падыходзіць тэрмін «каталіцтва», які належыць не толькі да рымскай традыцыі, але таксама і усходняй, якія разам састаўляюць адзіную каталіцкую веру, як яна была вызначана старажытнымі «Кафолическими, то есть Вселенскими Соборами». На жаль, пасля васьмі Сабораў і ў сувязі з непаразуменнямі ўсходніх патрыярхаў адносна лідэрскай кампетэнцыі папы, адбыўся вялікі падзел 1054 года. Пасля гэтай гістарычнай падзеі усходнія патрыярхі, не прызнаючы больш папу, пачалі цалкам пападаць ў залежнасць ад улады: спачатку – грэцкага імператара, потым – турэцкага султана, потым – маскоўскага цара і расійскага імператара, урэшце – ад канчаткова бязбожнай улады камуні-вае і немінучае падпарадкаванне былых праваслаўных рэгіёнаў мусульманскаму тэацэнтрызму. Са старажытняй Пентархіі хрысціянскіх іерархаў – Рымскага, Ерусалімскага, Антыахійскага, Александрыйскага і Канстанцінопальскага – свабодным ад усякага ўціску застаўся толькі першы. ¨н ніколі не залежыў ад свецкіх установаў і заўжды заставаўся вольным да шчырага і прынцыповага сумеснага дыялогу усіх веруючых і няверуючых, існуючаму, напрыклад, у сталым кантэксце Цывілізацыі любові. Менавіта аб такой цывілізаванасці заўжды так настойліва і сардэчна прамаўляў Ян Павел II: не абавязкова ўсім і кожнаму станавіцца католікам, але абавязкова ўсім і кожнаму адбывацца саматоесным, гэта начыць хрысціянінам ў адным любячым целе Ісуса Хрыста: «Хай усе будуць адно. Як Ты, Ойча ўва Мне, і Я ў Табе. Так і яны, хай будуць адно» [Ян 17, 21].

...га стварэння [Ян 1, 42] і як лідэра паклікання: «Сымоне! Сымоне! Вось, сатана, прасіў, каб сеяць вас як пшаніцу. Але Я маліўся за цябе, каб не аскудзела вера твая; і ты некалі, навярнуўшыся, зацвердзіў братоў тваіх»[Лк 22, 31].

На працягу тысячагоддзяў папы не аднойчы рабілі намаганні адносна навяртання да адзначанай Богам еднасці ды прымірэння з Праваслаўным Усходам праз заключэнне саюзу, сярод якіх адмыслова выдзяляюцца Фларэнційская 1439 і Брэсцская 1596 г.г. Унія. Першую ніхто не адмяняў, а другая была жорстка падушана царом Мікалаем I у 1939 г., затым Сталіным у 1945 г.. Гісторыя прымірэння налічвае ў спісе разнастайных мерапрыемстваў таксама Экуменічны (сусветны) сімпозіўм 1997 года ў Баранавічах. Гэты апошні меў сваімі стасункамі шчырыя адносіны і непасрэдныя малітвы не толькі каталікоў і праваслаўных, але і пратэстантаў розных дэнамінацыяў. Улады Расіі і Беларусі сурова адпомсцілі ініцыятару гэтага сімпозіўма біскупу Ежі Мазуру, які стаўся выгнанцам з тэрыторыяў Беларусі і Расіі, споўніўшы слова: «шчаслівыя выгнаныя дзеля праўды, бо іх ёсць царства нябеснае»[Мц 5, 10].

Натхнёная праца яднання Царквы прадоўжылася стварэннем грэка-каталіцкага прыходу Кірылы і Мятода ў Баранавічах. Яго...

...Для нас, сапраўды, не існуе розніцы паміж каталіцтвам і праваслаўем, як не існуе розніцы паміж Усходам і Захадам для чалавека цывілізаванага, існуючага не ў асобным рэгіёне, а на богасцеражонай «Планеце людзей» (А. Экзюперы), маючай сваім шляхотным удзелам хвалу Бога, а не пыхлівую хвалу асобнага роду ці племені, як у дзяржаўным Гімне БССР: «партыі слава, слава Радзіме, слава табе, Беларускі народ!».

Каталіцкая Царква хваліць народ як род, які памнажае сябе самога – «род на род» – атрымліваецца «на-род». Адсутнасць слова Божага ў гэтай множасці як часткі Ізраіля, вядзе да вынішчэння народу, яго убыцця – «у-роду», згодна прароку Ісаіе: «народ і царства, якія не захочуць служыць табе, Ізраіль, – загінуць, і такія народы цалкам вынішчацца»[Іс 60, 12].

Служэнне Ізраілю ў царкоўнай еднасці ёсць справай кожнага, яго асабісты выбар. Уніяцкія прыходы існуюць не за конт традыціі і абраду, але за конт асабістага выбару вернікаў, за кошт іх сціплых, але шчодрых ахвяраванняў. Мы не маем матэрыяльнай падтрымцы а ні ад дзяржавы, як праваслаўныя Маскоўскай патрыярхіі, а ні ад Захаду, як усе пратэстанскія аб'яднанні. Мы разлічваем толькі на духоўную падтрымку Самаго Госпада. ¨н забяспечвае нас усім неабходным, апрача храму ру-...

...такой духоўна-цялеснай свабоды з'яўляеццца, напрыклад, той факт, што веруючыя самі выбіраюць календарную трыцыцыю двунадзесятых святаў і Пасхі. Так, грэка-каталіцкі прыход і Барыса-Глебскі манастыр у Полацку святкуюць Пасху разам с праваслаўнымі братамі, астатнія прыходы прытрымліваюцца Грэгарыянскага календару і каталіцкай пасхаліі. Мы таксама молімся разам з пратэстанскімі абшчынамі, не лічачы гэта за рабунак, як і яны не лічаць зносіны з намі за страту сваёй духоўнай годнасці. Бо Госпад наш Ісус Хрыстос не дарэмна вучыў, цярпеў, быў замучаны і ўкрыжаваны, уваскрос у Сваёй Адзінай Паўсюднай Апостальскай Царкве, каб нам, рухомым Духам Святым славіць і пяяць Яго славу разам з усёю супольнасцю веруючых, не глядзячы на мненні, дагаматы ды абрады. Апошнія маюць адно традыцыйнае дачыненне да гісторыі Царквы і свету. Логіка Царства Божага толькі ў «шляху, праўдзе і жыцці»[Ян 14, 6] – гэта значыць у Ісусе Хрысце, шчасці нашам. Рушыўшы услед за Ім, кажам Яму «так», робім нашае жыццё адпаведным Яго самаахвярнаму подзвігу, Яго Слову, Яго Валадарству, Яго міласэрнай любові і сусветнай магутнасці. Помнім, браты, што Бог паганьбёны не бывае, што хутка здзейсняюцца усе Яго словы ад пачатку да канца, як даска-

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ